

Het vertrek van de Grünhornhütte.

Het uitzicht vanaf de Grünhornhütte.

kost 75 cent per nacht, terwijl voor brandhout 25 cent per persoon gerekend wordt, hetgeen niet duur is, als men in aanmerking neemt, dat het hout 's zomers vanuit de dalen naar boven gedragen moet worden en dat dit een werkje is, dat niet meevalt. — Na een uurtje werd het in de hut lekker warm; de soep, waarin dikke worsten lagen, die ons deden watertanden — zoo'n bergtocht doet je maag kriebelen — stond gezellig te pruttelen en verspreidde een aangenamen geur door het vertrek. 't Was halfzeven toen we gegeten hadden. De avond was intusschen gevallen en we staken de kaarsen in de kandelaars aan. Het servies moest nu afgewasschen en weer netjes opgeborgen worden. Ik mocht den boel afdrogen; 't wasschen durfde men mij niet toevertrouwen: men was bevreesd dat ik 't niet schoon genoeg zou doen en de menschen, die na ons de hut zouden bezoeken hadden er toch niets mee te maken, wat we dien middag gegeten hadden. Na afloop van deze waschpartij werd bij het licht der kaarsen onder een kopje thee en een sigaretje het reisplan voor den volgenden dag besproken. Mijn vriend opperde het plan om naar den top van den Tödi te gaan; zijn vrouw wilde hiervan niets hooren. Onze mondvoorraad was veel te gering om zoolang onderweg te kunnen blijven en daarom stelde ze voor slechts tot de Grünhornhütte te gaan. Deze ligt 350 Meter hooger dan de Fridolinhütte, die 2106 M. hoog ligt.

Bij nauwkeurige berekening bleek, dat we geen levensmiddelen voor drie dagen meer hadden en daarom werd het plan van onze reisgenoote aangenomen.

De oven was intusschen uitgegaan en het begon in de hut huiverig te worden.

We besloten dus maar te gaan slapen.

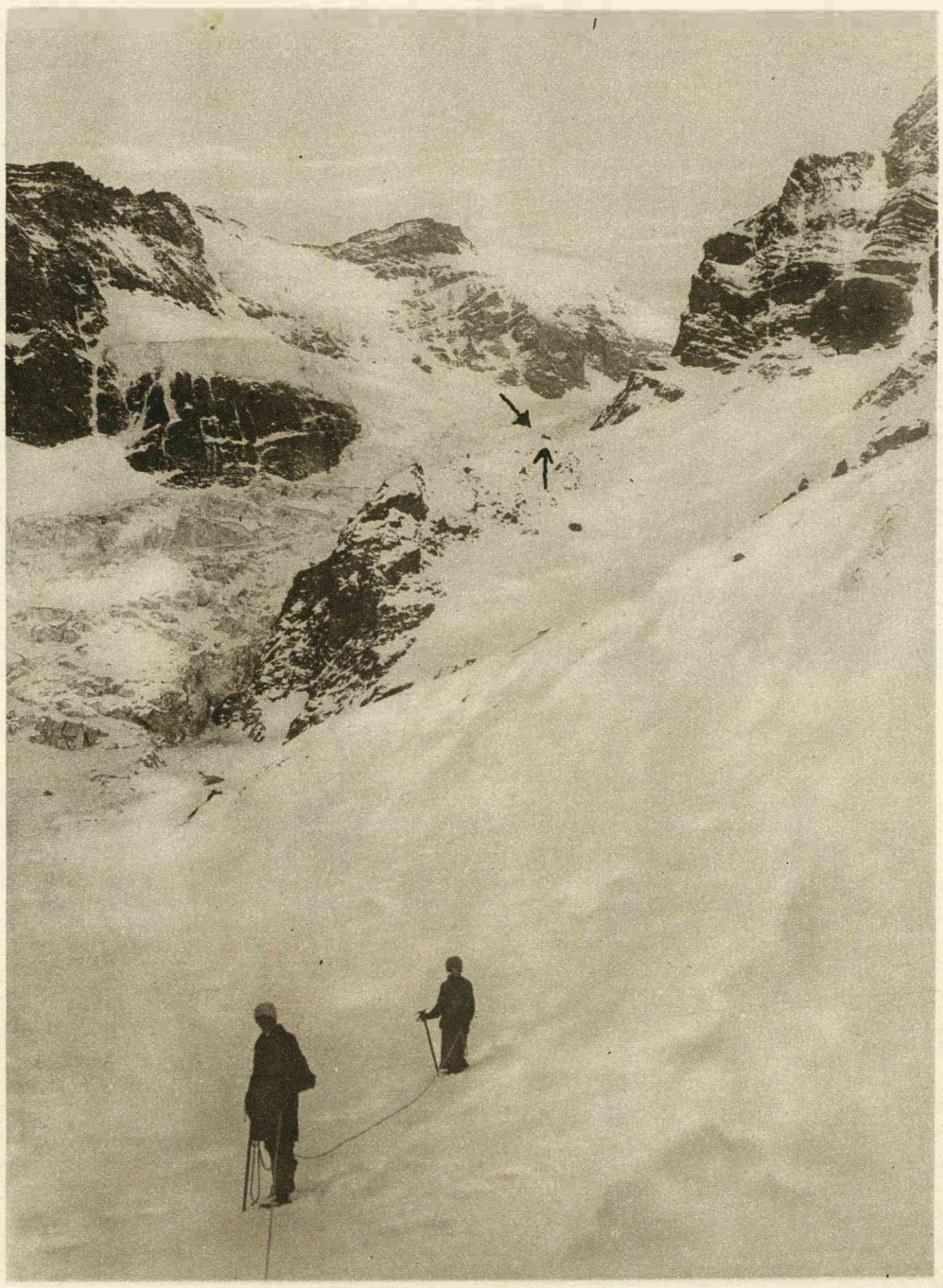
Eerst om elf uur den volgenden morgen werd ik wakker.

Mijn vriend had het fornuis reeds aangemaakt, terwijl z'n vrouw voor 't ontbijt gezorgd had. Onder het ochtendmaal stelden we de route vast die we volgen zouden en om 2 uur verlieten we de hut. De weg ging over 'n gletscher en verder langs hangen, zoo steil, dat ik niet naar beneden dorst te kijken. 't Ging voetje voor voetje naar boven. Eerst om half zes kwamen we aan de hut, die op 'n vooruitstekend stuk rots gebouwd is en half was ingesneeuwd. Na tien minuten hadden we de sneeuw voor de deur weggeruimd, maar toen we de hut wilden binnengaan bleek dat ze ook van binnen was ondergesneeuwd. Gewoonlijk zijn in die berghutten dubbele ramen en deuren. In deze hut was slechts 'n enkele deur, die daarbij nog heel slecht sloot, zoodat het er erg tochtig was. Er lag op sommige plaatsen meer dan 1 Meter sneeuw. Zelfs de groote bak met hooi, waarin we moesten slapen, lag gedeeltelijk onder de sneeuw.

't Geheel zag er bedroevend uit. 't Was er zóó koud, dat m'n hand aan de ijzeren schop, waarmee ik de sneeuw wilde opruimen, vastvroor. Met eenige pijn en moeite wist ik ze weer los te krijgen. M'n vriend waarschuwde mij, mijn handschoenen aan te trekken en stelde voor om terug te gaan naar de Fridolinhütte. Maar daar was ik beslist niet voor te vinden. 't Zou gauw donker zijn en om dan die steile hangen af te gaan was mij te gevaarlijk.

Dus gingen we aan het werk om de sneeuw op te ruimen. Na 'n uur gewerkt te hebben, was het hok bewoonbaar. Spoedig brandde het kleine maar gezellige fornuisje en konden we beginnen met eten koken. We hadden zelf het brandhout uit de Fridolinhütte moeten meenemen, daar de Grünhorn 's zomers niet van hout voorzien wordt.

M'n vriend had een groote kist vol meegezeuld; hoe hij haar boven gekregen heeft begrijp ik nog niet; ik had met m'n Rucksach al groote moeite gehad boven te komen.

De terugtocht naar de Fridolinhütte. (De pijltjes wijzen de Grünhornhütte aan).

Voor de deur hadden we een paar dekens gehangen, om den tocht af te sluiten. Na 'n uurtje was het eten klaar.

Alle drie hadden we vreeselijken honger en ik herinner me niet, ooit zoo heerlijk gegeten te hebben als dien kouden avond in de hut. We bleven nog wat napraten en 'n pijpje rooken. 't Werd er oêr-gezellig. We zaten met onze jassen aan en de ijsmuts over de ooren, om den oven; de hut werd slechts flauw verlicht door het schijnsel van de kaars, die op tafel stond. 't Leek iets op de overwintering op Nova-Zembla, de ijsberen alleen ontbraken. Toen het hout en ook de kist waarin 't hout naar boven was gedragen, was verstookt, gingen we naar bed, na eerst nog even naar buiten te zijn gegaan om te zien of het weer goed bleef, want als er kans op verandering was, dan moesten we direct nog naar beneden.

't Was 'n prachtige nacht, maar ijzig koud. 't Vroor 40 graden. Millioenen sterren stonden aan den hemel en heel ver in de diepte zagen we de lichtjes van Linththal. Nu eerst drong het tot me door, hoe ver we van de bewoonde wereld waren en even huiverde ik van de groote eenzaamheid.

We gingen naar binnen en na de deur weer met dekens behangen en de overige eerlijk gedeeld te hebben, begaven we ons ter ruste.

We hadden ieder vier dekens; 't was wel wat weinig bij die ontzettende kou. 't Was er zóó koud, dat hoewel de hut zeer klein was en de oven er meer dan twee uur flink gebrand had, de sneeuw, die hier en daar in de hoeken en gaten van de hut was blijven zitten, nog niet gesmolten was.

Nauwelijks was ik ingeslapen of ik ontwaakte door een ontzettenden gil.

We hadden een muizenpaar wakker gemaakt uit zijn winterslaap en nu liep er een over het gezicht van onze reisgenoote . . .

Den heelen tocht was ze niet bang geweest, zelfs niet langs de diepste afgronden, maar van die muis moest ze toch wel even schrikken . . . „Das ewig weibliche", zingt de dichter. Groot in 't groote, klein in 't kleine . . .

We hebben direct de kaars aangestoken, maar natuurlijk liet de muis zich niet meer zien. Na tien minuten ben ik weer ingeslapen om den anderen morgen om half acht wakker gemaakt te worden door m'n vriends vrouw, die den heelen nacht geen oog dicht gedaan had . . .

We waren met onze jassen aan naar bed gegaan, dus toilet behoefden we zeer weinig te maken. Om acht uur verlieten we de hut, na onze namen in het bezoekersboek geschreven te hebben met een klacht over den slechten toestand van de hut.

Ook lieten we 'n dikke snee brood voor de muizen achter.

Onze tijd staat immers in het teeken van de dierenbescherming . . .

Het uitzicht dat we hadden was schitterend. Boven ons de kop van den Tödi die door de zon beschenen werd; beneden ons de wolken; steil en hoog rezen de bergen uit het nevelmeer op. Nu ging het bergafwaarts. Op niet al te steile hellingen gingen we zitten en lieten ons zoo naar beneden glijden.

Sommige hellingen waren echter zoo steil dat we elkaar heel voorzichtig aan 't touw naar beneden moesten laten zakken.

In de Fridolinhütte hebben we nog even gegeten, en na er wat te hebben uitgerust gingen we weer naar Linththal terug, waar we 's avonds om zeven uur aankwamen, om vervolgens met het bergspoortje weer naar Zürich terug te keeren.

Vanuit m'n kamer zie ik bij helder weer tusschen de bergenrij den Tödi. Dan heb ik heimwee naar de gezellige Fridolinhütte. 't Is dan als voel ik de kou weer van den Grünhorn.

Soms ook denk ik dan wel eens met heimelijk vermaak aan het muizenpaar dat nu wel weer zal zijn ingeslapen en zich heelemaal niet bewust is, dat het een menschenkind een angstigen en slapeloozen nacht heeft bezorgd.

THEO MOUSSAULT.

Zürich, 12 Februari 1916.